

Regeringens proposition

1982/83: 118

om vissa ändringar i fråga om markvillkoret samt den produktionskostnadsanpassade belåningen i samband med statliga bostadslån m. m.;

beslutad den 3 mars 1983.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga de förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

HANS GUSTAFSSON

Propositionens huvudsakliga innehåll

Det s. k. markvillkoret i samband med statlig bostadslånggivning innebär i princip att bostadslån medges endast om kommunen har förmedlat den mark som skall bebyggas. Detta villkor gäller f. n. endast i exploateringsområden. I propositionen föreslås att markvillkoret införs även i saneringsområden. Mark som har förvärvats i sådana områden före den 9 februari 1983 undantas dock fram till den 1 juli 1985. För s. k. styckebyggda småhus lämnas enligt huvudregeln inte lån om förvärvet av mark är förenat med villkor om leverans av hus eller material från viss byggintressent. Fram till den 1 juli 1985 skall dock ett undantag från denna huvudregel gälla i såväl exploaterings- som saneringsområden. Övergångstiden för undantag från markvillkoret i fråga om sådan mark i exploateringsområde som innehas sedan den 1 november 1974 bör förkortas med två år och således gälla endast t. o. m. den 30 juni 1985.

Enligt propositionen bör reglerna för bostadslån förbättras i syfte att stimulera nyproduktion av bostäder. Reglerna om s. k. produktionskostnadsanpassad belåning för hyres- och bostadsrättshus samt gruppbyggda småhus bör gälla även om byggnadsarbetena upphandlas efter förhandling. Vidare bör den nu gällande temporära möjligheten till produktionskostnadsanpassad belåning av projekt som byggs i egen regi förlängas. De ändrade reglerna bör gälla i låneärenden i vilka låneansökan inlämnas fr. o. m. den 1 mars 1983 och avse sådana projekt där byggnadsarbetena påbörjas före utgången av juni 1985.

BOSTADSDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1983-03-03

Närvarande: Statsminister Palme, statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, Rainer, Boström, Bodström, Göransson, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Thunborg, Hellström

Föredragande: statsrådet Gustafsson

Proposition om vissa ändringar i fråga om markvillkoret samt den produktionskostnadsanpassade belåningen i samband med statliga bostadslån m. m.

Inledning

Mark- och konkurrensvillkoren infördes år 1975 efter beslut av riksdagen (prop. 1974: 150, CU 36, rskr 372). Syftet med villkoren är dels att förbättra kommunernas möjligheter att utöva inflytande över markanvändningen, dels att öka konkurrensen i bostadsbyggandet.

Under senare år har vissa ändringar gjorts av de ursprungliga reglerna (prop. 1980/81: 194, CU 40, rskr 400 och prop. 1981/82: 100, CU 24, rskr 238). Några av ändringarna är av permanent, andra av tillfällig natur. Enligt min mening är de nu gällande reglerna i vissa avseenden olämpliga. Samtidigt är jag emellertid medveten om att nya snabba ändringar kan förorsaka störningar i bostadsproduktionen. Tillfälliga lättnader i villkoren kan därför behövas under ännu någon tid framöver.

Jag vill också ta upp frågan om den produktionskostnadsanpassade belåningen och dess anknytning till konkurrensvillkoret. En möjlighet att få sådan belåning infördes år 1980 (prop. 1979/80: 100, CU 22, rskr 240) i syfte att lösa vissa problem i belåningssystemet, bl. a. problemen med överkostnaderna. Jag anser att vissa ändringar bör göras i reglerna för denna belåning.

Gällande bestämmelser

Markvillkoret innebär att bostadslån för ny- och ombyggnad beviljas endast om kommunen eller ett aktiebolag, som helt ägs av kommunen och vars verksamhet uteslutande består i att förvärva eller förvalta mark, har till lånesökanden för genomförande av byggnadsföretaget överlåtit mar-

ken, upplåtit den med tomträtt eller överlåtit tomträtt till marken. Med kommun och kommunalt aktiebolag jämställs landstingskommun och landstingskommunalt aktiebolag.

Dispens från markvillkoret kan medges av länsbostadsnämnden efter ansökan av kommunen, om det finns starka skäl.

Från markvillkoret har vissa undantag gjorts. Våren 1981 upphävdes sålunda markvillkoret i fråga om lån till projekt på mark i saneringsområdet (prop. 1980/81: 194, CU 40, rskr 400). I exploateringsområden, dvs. områden utan samlad äldre bebyggelse, gäller markvillkoret inte om lånesökanden har ägt marken eller innehaft den med tomträtt sedan den 1 november 1974 och om ansökan om bostadslån ges in före den 1 juli 1987. Markvillkoret gäller inte heller för lån till s. k. styckebyggda småhus, om sökandens förvärv av marken inte är förenat med sådana villkor som binder sökandens upphandling av material och byggnadsarbeten till en viss byggintressent. Med styckebyggda småhus avses sådana småhus som skall bebos av den som söker lånet. Förbudet mot bindning till viss byggintressent är tillfälligt satt ur spel (prop. 1980/81: 100 bil. 16, CU 22, rskr 238).

Konkurrensvillkoret innebär att bostadslån får lämnas endast om byggnadsarbetena upphandlas genom infordrande av anbud och genom prövning och antagande av anbud utan föregående förhandling med anbudsgivare. Som ytterligare förutsättning gäller att lånesökanden inte får ha antagit ett anbud som är påtagligt sämre än andra anbud, om detta innebär att anbudsgivaren gynnas på ett otillbörligt sätt.

Prövningen av frågan om konkurrensvillkoret är uppfyllt ankommer i första hand på kommunen (förmedlingsorganet). Länsbostadsnämnden får frånga förmedlingsorganets yttrande endast om det finns särskilda skäl. Om förmedlingsorganet har tillstyrkt lån, skall dock nämnden göra en särskild prövning av upphandlingen, om detta har begärts av anbudsgivare eller när det annars finns anledning till det.

Kravet på anbudsupphandling gäller endast i fråga om nybyggnad av hyres- och bostadsrättshus samt gruppbyggda småhus. Med gruppbyggda småhus avses småhus som skall säljas till dem som skall bebo husen. Kravet är inte absolut. Lån kan beviljas även om upphandlingen har skett efter förhandling. För att detta skall kunna ske krävs dock att upphandlingen kan antas vara lika fördelaktig som anbudsupphandling och att förhandlingsentreprenaden även i övrigt anses vara en lämplig produktionsform. Det sistnämnda kravet är tillfälligt slopat. Har förmedlingsorganet tillstyrkt en låneansökan kan länsbostadsnämnden frånga förmedlingsorganets bedömning endast om det föreligger särskilda skäl. Har förmedlingsorganet avstyrkt ansökningen måste det finnas särskilda skäl för att lån skall kunna medges.

Motsvarande gäller i fråga om s. k. egenregibygggen, dvs. byggen som utförs av ägaren till marken eller av tomträttshavaren.

S. k. *produktionskostnadsanpassad belåning* innebär att bostadslånets

storlek bestäms med ledning av ett låneunderlag som motsvarar anbudssumman med tillägg för skäligena kostnader som inte omfattas av anbudet. Metoden innebär således att bostadslån lämnas även för godkänd överkostnad, dvs. även för skillnaden mellan en godkänd produktionskostnad och ett schablonmässigt beräknat låneunderlag. Produktionskostnadsanpassad belåning får enligt huvudregeln tillämpas vid nybyggnad av hyres- och bostadsrättshus samt gruppbyggda småhus. Som förutsättning gäller att projektet är upphandlat genom anbudsupphandling.

Produktionskostnadsanpassad belåning tillämpas f. n. inte bara på anbudsupphandlade projekt utan också på projekt som har upphandlats efter förhandling och för egenregiprojekt. För de sistnämnda produktionsformerna är dock reglerna om produktionskostnadsanpassad belåning tidsbegränsade. Reglerna tillkom i syfte att stimulera nyproduktionen och gäller för ärenden i vilka preliminärt beslut meddelas före den 1 juli 1983 och under förutsättning att byggnadsarbetena påbörjas senast den 30 september 1983. Som ytterligare förutsättning gäller att låneansökan har kommit in till kommunen (förmedlingsorganet) före utgången av februari 1983.

Också för styckebyggda småhus gäller temporärt regler som i vissa fall kan ge en högre belåning än som följer av normalreglerna. Denna ordning gäller under i huvudsak samma tid som reglerna om produktionskostnadsanpassad belåning för förhandlingsentreprenader och egenregiprojekt.

Föredragandens överväganden

Jag tar först upp frågan om ändring i reglerna om *markvillkoret* för bostadslån.

Markvillkoret infördes som jag nyss nämnde år 1975. Som grundläggande motiv angavs att det skulle vara ett verksamt medel när det gäller att genom en kommunal markfördelning se till att bostadsbyggandet anförtros byggherrar som har de bästa förutsättningarna och viljan att bygga goda och billiga bostäder. Markvillkoret skulle även medföra en minskad konkurrens om marken och därmed dämpa prisnivån.

Regeringen gav år 1978 bostadsstyrelsen i uppdrag att belysa effekterna av mark- och konkurrensvillkoren. I uppdraget ingick bl. a. att kartlägga markvillkorets effekter för ny- och ombyggnadsverksamheten med avseende på konkurrensförhållandena, bostadsbyggandets omfattning och kommunernas markpolitik.

Bostadsstyrelsen, som redovisade uppdraget i början av år 1981, tolkade resultatet av sin utvärdering av markvillkoret som att kommunerna ansåg att villkoret allmänt sett hade haft positiva effekter för bostadsbyggandet. Markvillkoret utgör enligt vad styrelsen då anförde en betydelsefull grund för kommunens mark- och bostadspolitik. Bostadsstyrelsen fann för egen del inte några bärande skäl för att markvillkoret borde slopas.

Med anledning av förslag i prop. 1980/81: 194 beslöt riksdagen emellertid att markvillkoret skulle slopas i *saneringsområden* (CU 40, rskr 400). Föredragande statsrådet angav som motiv för sitt förslag att det inte fanns några tecken som tydde på att markvillkoret hade lett till ökade kommunala markförvärv i saneringsområden. Däremot hade kommunerna i samband med sin prövning av frågan om dispens från markvillkoret övervägt sådana frågor som överlåtelsepriser, lägenhetsfördelning och gårdssanering. Sådana frågor skulle dock enligt föredragandens uppfattning i tillräcklig utsträckning kunna beaktas inom ramen för det kommunala inflytandet i lämplighetsfrågor enligt bostadsfinansieringsförordningen (1974:946). Riksdagens beslut innebar en ändring av bestämmelserna i enlighet härmed.

För egen del anser jag att de möjligheter att utöva inflytande över bostadsbyggandet i saneringsområden som kommunerna har enligt de nya reglerna inte är tillfyllest. De ger t. ex. inte kommunerna de erforderliga möjligheterna att fördela marken på ett sätt som står i överensstämmelse med de mål som kommunen har ställt upp för sin bostadsförsörjning.

Jag förordar därför att markvillkoret återinförs i saneringsområden. Kommunerna får på detta sätt ett reellt inflytande över markanvändningen och angränsande frågor och kan därigenom styra bostadsförsörjningen på ett sådant sätt att den främjar de sociala, miljöpolitiska och andra mål som samhället har ställt upp.

Att återinföra markvillkoret i fråga om bostadslån för ny- och ombyggnad i saneringsområden bör närmast ses som en markering av det kommunala inflytandet över hur marken i sådana områden skall användas. För att uppnå detta syfte är det dock inte nödvändigt att ställa ett absolut krav på att marken faktiskt har upplåtits av kommunen. Det är enligt min mening tillräckligt att kommunen ges möjlighet att utöva ett avgörande inflytande på lånefrågan i de fall där marken har förvärvats från annan än kommunen. Detta bör ske genom att huvudregeln om markvillkoret kombineras med en regel om att länsbostadsnämnden skall ge dispens från markvillkoret om kommunen tillstyrker att dispens ges. I annat fall skall dispensansökan avslås.

I exploateringsområden har länsbostadsnämnden f. n. möjlighet att lämna dispens från markvillkoret efter ansökan av kommunen och om det finns starka skäl. Enligt min mening finns det med hänsyn till syftet bakom markvillkoret inte skäl att ställa strängare krav på dispensgivningen i fråga om mark i exploateringsområden än i fråga om mark i saneringsområden. Jag föreslår därför att reglerna för dispens från markvillkoret i fråga om lån till projekt i exploateringsområden ändras så att det som villkor för dispens är tillräckligt att kommunen tillstyrker en dispensbegäran. Omvänt innebär detta att, om kommunen avstyrker, dispens inte skall lämnas.

På samma sätt som nu gäller i fråga om exploateringsområden bör från markvillkoret i saneringsområden undantas bl. a. förvärv genom arv, gåva,

testamente m. m., om markvillkoret inte hade utgjort hinder för lån till förre ägaren, eller förvärv genom fusion. Även en bostadsrättsförenings förvärv från riksorganisation som föreningen tillhör bör undantas, liksom en bostadsrättsförenings förvärv av mark som säljaren har förvärvat av kommunen, om föreningen är underkastad kommunal insyn. Dessutom bör markvillkoret inte gälla i fråga om lån för ny- eller ombyggnad av småhus som skall bebos av sökanden (styckebyggda småhus), om markförvärvet inte binder sökandens upphandling av material och byggnadsarbeten till en viss byggintressent.

Markvillkoret i saneringsområden bör återinföras så snart som möjligt. Jag avser därför, om vad jag nu har föreslagit godkänns, att föreslå regeringen att de nya bestämmelserna skall träda i kraft redan två veckor efter den dag då bestämmelserna utkommit från trycket i Svensk författningssamling. De nya bestämmelserna skall tillämpas för alla beslut om lån som meddelas efter ikraftträdandet. Jag anser det dock rimligt att de som den 8 februari 1983 ägde mark eller innehade mark med tomträtt under en övergångstid får lån utan hinder av att marken eller tomträtten har förvärvats från någon annan än kommunen. Undantaget bör dock gälla endast under förutsättning att man lämnar in sin låneansökan före den 1 juli 1985.

Som jag nyss har nämnt gäller i fråga om lån för styckebyggda småhus f. n. inte förbudet att sälja mark med villkor om upphandling av material och byggnadsarbeten från viss byggintressent. Detta undantag är tillfälligt och gäller i ärenden, i vilka länsbostadsnämnden beslutar om lån senast den 30 juni i år.

Med hänsyn till behovet att stimulera bostadsinvesteringarna samt samsättningsläget inom småhusindustrin anser jag att undantaget bör förlängas ytterligare en tid. Prisnivån på småhus torde inte påverkas nämnvärt av en sådan förlängning. Jag vill i sammanhanget erinra om den kraftigt dämpade efterfrågan på småhus under senare tid samt kommunens möjlighet att inom bostadslångivningens ram förhindra projekt som enligt kommunens bedömning är för dyra. Jag förordar således att nuvarande undantag från markvillkoret i fråga om lån för styckebyggda småhus där markförvärvet är förenat med villkor om upphandling förlängs. Detta undantag bör gälla i ärenden i vilka beslut meddelas senast den 30 juni 1985. Det bör avse även sådana styckebyggda småhus som uppförs i saneringsområden.

Jag vill i sammanhanget också ta upp frågan om markvillkorets tillämpning i *exploateringsområden*. Enligt de regler som riksdagen beslutade om med anledning av förslag i prop. 1974: 150 om riktlinjer för bostadspolitiken m. m. (CU 36, rskr 372) hade byggföretag och andra, som sedan den 1 november 1974 hade ägt mark i exploateringsområden eller innehaft sådan mark med tomträtt, fram till den 1 juli 1984 rätt till bostadslån för att bebygga den utan hinder av markvillkoret. Bostadsstyrelsen framhöll i den i det föregående nämnda skrivelsen att byggföretag m. fl. år 1980 alltjämt

ägde betydande markområden som inte skulle komma att tas i anspråk före den 1 juli 1984. Mot den bakgrunden föreslog regeringen (prop. 1980/81: 194) att denna övergångstid skulle utsträckas till den 30 juni 1987. Riksdagen beslöt i enlighet med förslaget (CU 40, rskr 400).

Enligt min mening är denna övergångstid alltför lång. Jag förordar att den begränsas till den 1 juli 1985, dvs. samma tidpunkt som enligt mitt förslag i det föregående skall gälla för rätten att bygga på egen mark i saneringsområden. Jag är medveten om att problem kan uppstå i vissa fall, t. ex. då en kommun inte anser sig kunna eller vilja köpa den mark som är aktuell för bebyggelse. Kommunen bör dock enligt min bedömning inom ramen för sitt ställningstagande i dispensfrågan kunna hantera dessa problem på ett smidigt sätt.

Genom ett markvillkor med den utformning som jag nu har föreslagit får kommunerna möjlighet att påverka bostadsbyggandet i olika avseenden, t. ex. i fråga om markpris, lägenhetssammansättning och gårdssanering. De särskilda regler om det kommunala inflytandet i hithörande frågor som infördes år 1981 saknar därmed självständig betydelse och bör följaktligen slopas om mina förslag beträffande markvillkoret godkänns.

Jag övergår nu till frågan om den *produktionskostnadsanpassade belåningen* och dess koppling till konkurrenvillkoret.

Konkurrenvillkoret innebär att bostadslån för nybyggnad får beviljas endast om byggnadsarbetena har upphandlats i konkurrens. Villkoret är dock som jag nyss har nämnt inte absolut. Egenregibygggen och förhandlingsentreprenader kan också godtas under förutsättning att kostnadsnivån inte är högre än om byggnadsarbetena hade upphandlats i konkurrens och att produktionsformen är lämplig i det enskilda fallet. Det sistnämnda kravet på att produktionsformen skall vara lämplig har tillfälligt upphävts i syfte att stimulera bostadsbyggandet.

Vad gäller frågan om produktionskostnadsanpassad belåning vill jag lämna följande uppgifter.

De generella reglerna för beräkning av bostadslån för nybyggnad innebär bl. a. att lån lämnas med viss andel av ett schablonberäknat låneunderlag och att säkerhet skall ställas inom ett på motsvarande sätt beräknat pantvärde, ofta lika med låneunderlaget. En förutsättning för att bostadslån skall lämnas är att produktionskostnaden inte väsentligt överstiger pantvärdet. De kostnader som inte ryms inom det schablonmässigt beräknade låneunderlaget får betalas med egen insats eller krediter på öppna marknaden utan räntebidrag. Sedan några år tillbaka är det emellertid möjligt att få produktionskostnadsanpassad belåning för hyres- och bostadsrättshus samt gruppbyggda småhus som uppförs efter anbudsupphandling. Detta innebär i princip att de anbudsbaserade kostnaderna läggs till grund för beräkning av låneunderlag och pantvärde även om de överstiger de schablonberäknade. Därav följer att även överkostnader kan täckas med lån som berättigar till räntebidrag. Även i dessa fall gäller dock att kostnaden

inte väsentligt får överstiga pantvärdet. Är detta fallet kan bostadslån över huvud taget inte beviljas.

Våren 1981 beslöt riksdagen i syfte att stimulera bostadsbyggandet att produktionskostnadsanpassad belåning temporärt skall kunna lämnas även vid förhandlingsentreprenader och egenregibyggen. Denna utvidgade möjlighet till produktionskostnadsanpassad belåning gällde från början för ärenden i vilka preliminärt beslut meddelades senast den 30 juni 1982 och under förutsättning att byggnadsarbetena påbörjades senast den 30 september samma år. Som ytterligare förutsättning gällde att låneansökan skulle ha kommit in till kommunen (förmedlingsorganet) före utgången av februari 1982. Reglerna har sedermera efter förslag i prop. 1981/82: 100 bil. 16 (CU 24, rskr 238) förlängts och gäller numera för ärenden i vilka preliminärt beslut meddelas senast den 30 juni 1983 och under förutsättning att byggnadsarbetena påbörjas senast den 30 september 1983. Som ytterligare förutsättning gäller att låneansökan skall ha kommit in till kommunens förmedlingsorgan före utgången av februari 1983.

I princip anser jag att produktionskostnadsanpassad belåning bör användas för att främja upphandling i konkurrens. Det var ju också ett av motiven för riksdagens beslut att godta förslaget om sådan belåning (prop. 1979/80: 100 bil. 16, CU 22, rskr 240). Det är därför viktigt att reglerna i det statliga bostadsfinansieringssystemet är sådana att detta stimulansmoment bevaras. En ordning där i princip alla upphandlingsformer godtas för produktionskostnadsanpassad belåning uppfyller inte detta krav. Jag anser dock att en upphandling efter förhandling i vissa fall kan innebära sådana fördelar att även projekt med denna upphandlingsform bör kunna medges den förmånligare finansiering som den produktionskostnadsanpassade belåningen innebär. Detta kan gälla t. ex. när bostadsområden byggs ut etappvis. Förhandlingsentreprenaden kan, såsom HSB:s riksförbund har nämnt i en skrivelse till regeringen, även vara en lämplig produktionsform då en byggherre för att pressa byggnadspriserna gemensamt upphandlar flera projekt vid ett och samma tillfälle. Jag förordar därför att reglerna om produktionskostnadsanpassad belåning i fortsättningen också skall omfatta projekt i vilka byggnadsarbetena upphandlas efter förhandling. De nya reglerna bör tillämpas på projekt för vilka ansökan om lån lämnas in till förmedlingsorganet efter utgången av februari 1983.

Samtidigt med att produktionskostnadsanpassad belåning för förhandlingsentreprenader görs permanent bör också vissa ändringar göras i de särskilda villkoren för att få bostadslån till dessa projekt. För det första bör det temporära undantaget från kravet på att förhandlingsentreprenaden i det särskilda fallet skall anses vara en lämplig produktionsform inte förlängas. I fortsättningen bör således både kravet på viss högsta kostnadsnivå och kravet på lämplig produktionsform hävdas i fråga om lån till förhandlingsupphandlade projekt.

Vidare bör bedömningen av om kravet på lämplig produktionsform är

uppfyllt göras till en uteslutande kommunal angelägenhet. Om kommunen godkänner förhandlingsentreprenaden bör kravet således anses uppfyllt. Någon ytterligare prövning i denna fråga från länsbostadsnämndens sida bör inte ske. Detsamma bör gälla om kommunen inte godkänner upphandlingssättet. Det bör understrykas att vad jag nu har föreslagit inte innebär någon ändring i synsättet att konkurrensupphandling skall vara den dominerande upphandlingsformen.

Kravet på att kostnadsnivån för en förhandlingsentreprenad inte får överstiga kostnadsnivån för jämförbara konkurrensupphandlade projekt bör däremot vara en fråga som den lånebeviljande myndigheten skall avgöra. Den nuvarande regeln, att kommunens bedömning i frågan får frångås endast om det finns särskilda skäl, bör således upphävas.

Samma ändringar som jag nu har föreslagit i fråga om villkoren för bostadslån till projekt som upphandlas efter förhandling bör göras beträffande motsvarande villkor i fråga om lån för egenregibygen.

De föreslagna ändringarna i villkoren för lån till förhandlingsupphandlade projekt och egenregibygen bör tillämpas från samma tidpunkt som jag har förordat i fråga om produktionskostnadsanpassad belåning av förhandlingsentreprenader, dvs. i ärenden i vilka ansökan ges in till förmedlingsorganet efter utgången av februari 1983.

Eftersom nybyggnadsverksamheten behöver hållas uppe anser jag avslutningsvis beträffande belåningen av projekt som byggs i egen regi att sådana bör få produktionskostnadsanpassad belåning under ytterligare en period. Det är den f. n. lugna prisutvecklingen inom bostadsbyggnadssektorn som enligt min mening gör en sådan förlängning möjlig. Som förutsättning för produktionskostnadsanpassad belåning bör gälla att byggnadsarbetena påbörjas före den 1 juli 1985.

Som jag nämnde tidigare finns temporärt för styckebyggda småhus vissa möjligheter till en högre belåning än som följer av normalreglerna. Jag anser inte att det finns skäl att förlänga dessa regler.

Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen att

1. godkänna de ändringar i fråga om markvillkoret som jag har förordat,
2. godkänna vad jag har förordat i fråga om ändrade regler för produktionskostnadsanpassad belåning för förhandlingsentreprenader,
3. godkänna de av mig förordade ändringarna av villkoren beträffande bostadslån för förhandlingsentreprenader och egenregibygen,
4. godkänna den förlängning av möjligheten till produktionskostnadsanpassad belåning av egenregibygen som jag förordat.

Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga de förslag som föredraganden har lagt fram.